

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 К 000482 19 Кж
Бања Лука, 30.06.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Ј.С., због кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама браниоца оптуженог адвоката М.Т. из П. и пуномоћника оштећеног С. Т., адвоката С.Т. из Б.Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000482 18 К од 16.05.2019. године, након одржане сједнице вијећа у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, оптуженог и његовог браниоца, оштећеног и његовог пуномоћника, дана 30.06.2020. године донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована жалба браниоца оптуженог Ј.С., док се дјемичним уважавањем жалбе пуномоћника оштећеног С.Т., преиначава пресуда Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000482 18 К од 16.05.2019. године у одлуци о трошковима кривичног поступка, тако што се оптужени Ј.С., осим плаћања судског паушала у износу од 300,00 КМ, на који је обавезан том пресудом, на основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1. и 2. тачка з) и у вези са чланом 97. став 2. Закона о кривичном поступку Републике Српске, обавезује да надокнади и трошкове кривичног поступка који се односе на нужне издатке оштећеног и његовог пуномоћника, о чијој висини ће првостепени суд донијети посебно рјешење.

У преосталом дијелу, првостепена пресуда остаје неизмјјењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Приједору број 16 0 К 000482 18 К од 16.05.2019. године, оглашен је кривим оптужени Ј.С., због кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година. Истом пресудом, на основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту ЗКП РС) оштећени је са имовинско-правним захтјевом упућен на парнични поступак, те је на основу члана 99. став 1. ЗКП РС оптужени обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, а који се односе на

трошкове судског паушала у износу од 300,00 КМ, док ће о преосталим трошковима тај суд одлучити посебним рјешењем.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили бранилац оптуженог, адвокат М.Т. из П. и пуномоћник оштећеног, адвокат С.Т. из Б.Л. Бранилац оптуженог жалбу је изјавио из свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Пуномоћник оштећеног жалбу је изјавио због одлуке о трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се пуномоћнику оштећеног досудити трошкови заступања, према трошковнику достављеном у судски спис.

У писменом одговору на жалбу браниоца, окружни јавни тужилац је предложио да се та жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог и пуномоћник оштећеног су изложили жалбе, остајући у цијелости код разлога и приједлога садржаних у њиховим образложењима, оптужени је подржао жалбу свог браниоца, а оштећени је подржао жалбу свог пуномоћника. Републички тужилац је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе браниоца оптуженог и пуномоћника оштећеног, као и одговор тужиоца на жалбу браниоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалба браниоца оптуженог указује на битне повреде одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачке к) и став 2. ЗКП РС. Указује се на изостанак разлога о одлучним чињеницама, као и на неправилну примјену појединих одредаба процесног кривичног закона, које су по ставу подносиоца ове жалбе биле од утицаја на законито и правилно доношење пресуде.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог, оспорава се правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да provedени докази не потврђују тврдње оптужбе да је оптужени починио кривично дјело за које је побијаном пресудом оглашен кривим, а што је све за последицу, довело до повреде Кривичног закона.

Жалба браниоца оспорава првостепену пресуду у дијелу одлуке о кривичној санкцији, наглашавајући да првостепени суд приликом одмјеравања казне, није у довољној мјери цијенио све утврђене олакшавајуће околности на страни оптуженог, као и да је пропустио цијенити године живота оптуженог, као олакшавајућу околност.

Жалба пуномоћника оштећеног истиче да из изреке побијане пресуде, као и из њеног образложења, није јасно да ли је оптужени обавезан да накнади и трошкове оштећеног и његовог пуномоћника, због чега је и уложио ову жалбу.

Без основа су жалбени приговори браниоца да је првостепени суд починио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) и став 2. ЗКП РС, јер супротно жалбеним наводима, побијана пресуда је дала разлоге о свим одлучним чињеницама са аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптуженог и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона. Осим тога, у образложењу побијане пресуде побројани су сви докази који су проведени на главном претресу, те је детаљно наведено на којим доказима је пресуда заснована и сви ти докази су брижљиво и савјесно оцјењени како појединачно, тако и у вези са другим доказима, дата су образложења и разлози због којих су ти докази прихваћени, истовремено су анализирани и оцјењени и докази одбране у погледу одлучних чињеница, а исто тако дата је оцјена вјеродостојности противријечних доказа.

Надаље, приговорима жалбе браниоца оптуженог није доведена у сумњу правилност чињеничних утврђења првостепене пресуде, нити закључак да радње оптуженог, предузете критичне прилике, садрже битне елементе кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. став 1. КЗ РС. Наиме, побијана пресуда је посебно и детаљно анализирао садржај исказа свједока оштећеног, након чега га је правилно оцијенила као вјеродостојним, закључивши да је исти увјерљив и истинит, који је исказао да је оптужени (након што је оштећени пао), предњим десним точком возила прешао преко горњих виталних дијелова тијела оштећеног, затим извршио радњу кретања уназад возилом, поново на начин да је истим точком прешао преко горњег дијела тијела оштећеног. Након тога је исказ оштећеног, побијана пресуда довела у везу са осталим доказима и то најприје са фотодокументацијом ЦЈБ П. број 508/16 од 07.07.2016. године, из које произилази да су на фотографијама, Ф-40 до Ф-51, видљива оштећења на предњој страни возила оптуженог, као и оштећења на мотоциклу којим је управљао оштећени, са исказом свједока Д.М., који је навео да је возило било разбијено на предњој страни у моменту када је прошло поред свједока, те са судско-медицинским вјештачењем вјештака судске медицине др Ж.К., из којег произилази да према локализацији и опсежности прелома констатованих код оштећеног, апсолутно долази у обзир механизам повређивања дјеловањем притиска тупе механичке силе, односно да прегажење точком моторног возила је могући механизам наношења оваквих повреда, затим са исказима свједока Ј.К. (која на путу види црвено возило које се креће у рикверц и одлази са лица мјеста), свједока Н.М. (који први излази на пут и види како возило марке “Голф 2”, црвене боје, својим предњим дијелом возила гура према напријед спортски мотор, затим види да возило предњим дијелом повлачи мотоцикл уназад, возећи уназад оптужени пролази поред овог свједока који га тад препознаје, окреће се возилом и напушта лице мјеста), те свједока М.Г., који је исказао да је на лице мјеста дошао непосредно након критичног догађаја, којом приликом је остварио комуникацију са оштећеним док је исти лежао на бетонској подлози, гдје му је оштећени рекао да га је „стари С.“ ударио аутом, згазио и вратио се у рикверц преко њега. Такав приступ побијане пресуде у оцјени сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима, не може се оспорити аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог. Истовремено, побијана пресуда је изнијела садржај медицинске документације за оптуженог (која је настала два дана након критичног догађаја) и налаза вјештака др С.Ћ. (који је свој налаз дао на основу те медицинске документације), те је исте правилно оцјенио да нису поуздан доказ да се ради о повредама које су настале критичног дана.

Такође је побијана пресуда изнијела и садржај исказа оптуженог дат у својству свједока, те га правилно оцјенила као невјеродостојним, дајући ваљане разлоге на страни 10., које у цијелости прихвата и овај суд, због чега га не прихвата, па се жалилац упућује на те разлоге.

Неосновани су и приговори жалбе браниоца оптуженог којима се оспорава правилност закључка садржаног у образложењу побијане пресуде у погледу психичког односа оптуженог према дјелу. Наиме, побијана пресуда је у погледу облика виности оптуженог, дала ваљано и детаљно образложење на страни 11., које у цијелости прихвата и овај суд, правилно закључивши да је оптужени био свјестан да преласком својим моторним возилом преко виталних дијелова тијела оштећеног, може изазвати смрт оштећеног и да је то хтио, дакле, да је поступао са директним умишљајем.

С тога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно и на тако утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог описане у изреци побијане пресуде, правилно су квалификовани као два кривична дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. став 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни, налазећи да и у овом дијелу жалба није основана налазећи да жалба није основана.

Правилно су утврђене и у побијаној пресуди образложене све олакшавајуће околности на страни оптуженог, првенствено његову ранију неосуђиваност, те допринос оштећеног настанку критичног догађаја који се огледа у претходно утврђеном вербалном и физичком сукобу истих. Правилно су утврђене и отежавајуће околности, прије свега, упорности у извршењу дјела, удаљења са лица мјеста и да се ради о човјеку зреле животне доби. Дакле, разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата као ваљане, јер цијенећи законом прописану казну за кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС (казна затвора најмање пет година), за које је оптужени оглашен кривим, као и општа правила о одмјеравању казне из одредбе члана 37. став 1. КЗ РС, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 5 (пет) година, изречена побијаном пресудом, потребна и довољна мјера казне за остваривање сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 28. КЗ РС.

Насупрот томе, основани су жалбени приговори пуномоћника оштећеног, којима се оспорава одлука о трошковима кривичног поступка. Наиме, побијаном пресудом оптужени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, а који се односе на трошкове судског паушала у износу од 300,00 КМ, док је о преосталим трошковима, првостепени суд донио одлуку да ће донијети посебно рјешење. Одредбом члана 99. став 1. ЗКП РС прописано је да када суд оптуженог прогласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да надокнади трошкове кривичног поступка, док је одредбом члана 97. став 2. ЗКП РС прописано да ако недостају подаци о висини трошкова, суд ће донијети посебно рјешење о висини трошкова. Према томе, како у конкретном случају, првостепени суд није уопште одлучио о трошковима који се односе на нужне издатке оштећеног и његовог пуномоћника, то је овај суд, дјелимичним уважавањем жалбе пуномоћника оштећеног, преиначио побијану пресуду, тако што је оптуженог обавезао да

надокнади и наведене трошкове, о чијој висини, у складу са одредбом члана 97. став 2. ЗКП РС, првостепени суд ће донијети посебно рјешење.

Због наведеног, ваљало је жалбу браниоца оптуженог одбити као неосновану, а жалбу пуномоћника оштећеног дјелимично уважити и побијану пресуду преиначити као у изреци ове пресуде, на основу члана 328. став 1. ЗКП РС.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић